

Jeg er en glad mand

siger Jan Nielsen - 46 år – selv om han i 2007 fik en blodprop. Efter et længere hospitalsophold og træning i Neurorehabiliteringen på Skive Sygehus fik han tilbudt undervisning på CKU, Center for Kommunikation og Undervisning i Skive, og han er i dag en glad mand med fleksjob.

"Jeg avancerede fra talestol, til kørestol, til rollator og til stok, for til sidst at kunne gå ved egen hjælp – godt nok slingrer jeg lidt, men ikke meget!"

af BirtheBJ

Datoen 3.7.2007 vil altid stå lysende klar for Jan. Han husker, at han vågnede op, som han plejede, men syntes, at han havde det mærkeligt. Han gik lidt rundt inde i stuen og tænkte, at han nok var stået for tidligt op. Til sidst vækkede han sin kone Karin, som ikke var i tvivl om, at han havde fået en blodprop. Så der kom bud efter 112, og Jan kom hospitalet, hvor han tilbragte de næste måneder. Han havde fået en blodprop i lillehjernen. Han skulle opereres, og siden skulle han til genoptræning i Neurorehabiliteringen på Skive Sygehus. Efterfølgende kom han i undervisning på CKU i Skive.

"Jeg har faktisk haft hul i hovedet, for blodproppen blev bortopereret." Lige efter operationen havde han flere gener såsom talebesvær, dobbeltsyn, læseproblemer, hukommelsesvanskeligheder, og så var han retningsforstyrret og kunne ikke finde rundt selv i sit nærmeste miljø. Venstreside var svag, både hvad angår arm og ben, fod og hånd. Og det var ikke smart, for Jan var venstrehåndet. Men på to måneder fik han lært at skrive med højre hånd, og det er han glad for i dag. "Så fik jeg det da endelig lært." Men trods intensiv træning er venstre side stadig svagere, selv om den er blevet bedre.

På CKU i Skive har Jan gennem et års tid fået taleundervisning af en talepædagog. En fysioterapeut har stået for den motoriske undervisning, og han har derudover deltaget på hold med andre skadede i kognitiv undervisning. Han er også blevet undervist af en læsepædagog, så han har kunnet forbedre sit læsestandpunkt, og han har modtager undervisning i specifikke hukommelsesstrategier, hvilket har bevirket, at han husker næsten lige så godt, som før han blev ramt.

Også sit kørekort har han generhvervet.

Det sværeste - synes Jan - er, at han dingler lidt, når han går "og det kan godt ligne, at her går en fuld mand i en ordentlig brandert." Og det kan han ikke lide, specielt ikke, når han går hen til en bil og sætter sig ind bag rattet.

Jan har i tyve år været ansat på en betonfabrik, og han fik efter skaden tilbudt jobtræning i forbindelse med sit ophold på CKU i samarbejde med Skive Kommune.

Nu er han i flexjob med fuld timetal. Han er ikke mere så effektiv og udtrættes hurtigere. Venstre hånd er ikke så kraftfuld.

”Jeg har altid været åben omkring min skade, og jeg kan godt lide at fortælle om livet som hjerneskadet. Jeg har holdt foredrag på CKU og også på Skive Sygehus og på Møllegården (plejehjem i Skive), og det kan jeg godt lide.”

Jan er et venligt og imødekommende menneske: ”Jeg smiler til alle og de smiler tilbage”, siger han, ”men jeg har været en overordentlig heldig mand. Det går fremad hele tiden. Tænk hvor galt det kunne være gået. Jeg er også taknemmelig over, at jeg stadig er gift med Karin, mange bliver jo skilt, når den ene part får en skade. Jeg har heldigvis også kunnet bevare min nære relation til mine 2 børn Jane og Brian, og det handler måske om noget af det vigtigste, jeg har lært på CKU, nemlig at være åben og ærlig omkring sit handicap. ”

”Fra respirator til guld og grønne skove og endda med hul i hovedet”, griner Jan og demonstrerer ægte nordjysk humor.

”Jeg kunne godt lide at være elev eller kursist på CKU, for der var et godt sammenhold og en masse mennesker, der ligesom jeg havde fået en skade. Men da jeg blev for god, så blev jeg smidt ud.”

Jan har også været godt tilfreds med Skive Kommunes indsats. ”Jeg fik installeret en badebænk, og jeg har også fået en trehjulet elcrosser, som jeg kan køre på.

”Jeg er heldig med, at det hele tiden er gået fremad. Jeg kan næsten ikke få armene ned. ”